

УДК 323:351:355.01(477)

DOI <https://doi.org/10.32782/2312-1815/2026-23-20>

Максим Рябошапко

ORCID: 0009-0006-8545-1477

ПУБЛІЧНА ПОЛІТИКА В УКРАЇНІ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ: КОНЦЕПТИ, МОДЕЛІ ТА ТЕХНОЛОГІЇ

У статті досліджено особливості формування та реалізації публічної політики в Україні в умовах воєнного стану, зосереджено увагу на її концептуальних засадах, моделях функціонування та сучасних технологіях управління. Актуальність теми зумовлена глибокими трансформаціями політичної системи, спричиненими повномасштабною війною, що призвела до переорієнтації державної політики на безпекові пріоритети, посилення ролі виконавчої влади та необхідності оперативного ухвалення управлінських рішень. Проаналізовано сутність публічної політики як складного багаторівневого процесу, що поєднує діяльність органів державної влади, місцевого самоврядування, військових адміністрацій та інститутів громадянського суспільства.

У роботі охарактеризовано основні моделі публічної політики воєнного часу, зокрема централізовано-мобілізаційну, адаптивно-партнерську та гібридну, які відображають різні механізми координації та взаємодії суб'єктів управління. Значну увагу приділено ролі цифровізації, стратегічних комунікацій, антикризових інструментів і механізмів швидкого реагування у забезпеченні ефективності публічної політики. Визначено, що впровадження інноваційних управлінських технологій сприяє підвищенню стійкості держави, збереженню інституційної спроможності та зміцненню довіри суспільства до влади.

Зроблено висновок, що публічна політика в умовах воєнного стану набуває комплексного характеру, поєднуючи демократичні принципи відкритості та підзвітності з елементами централізації й надзвичайного управління, що є необхідною передумовою забезпечення національної безпеки, суспільної стабільності та ефективного повоєнного відновлення України.

Ключові слова: публічна політика, публічна влада, воєнний стан, військові адміністрації, цифрові технології, стратегічні комунікації, Україна.

Вступ. Публічна політика в Україні в умовах воєнного стану набула особливого значення, оскільки саме через неї забезпечуються координація дій органів державної влади, місцевого самоврядування, військових адміністрацій, інститутів громадянського суспільства та громадян у ситуації масштабної безпекової загрози. У сучасних умовах вона вже не може тлумачитися лише як сукупність управлінських рішень у мирному середовищі, а постає як інструмент захисту державності, підтримання керованості суспільства, стабілізації соціальних процесів і збереження демократичної легітимності влади.

Актуальність теми зумовлена тим, що воєнний стан радикально змінив баланс між демократичними процедурами, вимогами безпеки, централізацією владних повноважень і потребою швидкого ухвалення рішень.

Метою статті є визначення особливостей публічної політики в Україні в умовах воєнного стану через аналіз її основних концептів, моделей та технологій реалізації. Для досягнення цієї мети необхідно з'ясувати зміст поняття публічної політики в сучасному науковому дискурсі, охарактеризувати основні моделі її функціонування в умовах війни та окреслити ключові технології, за допомогою яких забезпечується її ефективність.

© М. Рябошапко, 2026

Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу (CC BY 4.0)

Матеріал і методи дослідження. Матеріалом дослідження стали навчальні посібники, методичні рекомендації, збірники наукових праць, матеріали конференцій, кваліфікаційна робота та наукові статті, присвячені проблемам публічної політики, публічної влади, публічного управління, правового режиму воєнного стану, публічної служби й діяльності військових адміністрацій. Теоретичну основу дослідження становлять підходи А. І. Неділько, В. П. Задорожного, В. В. Бойка, Г. В. Музиченко, Г. М. Куц, О. О. Безрука, І. Д. Денисенко, І. Осадци, І. Поліщука та інших авторів, за якими публічна політика розуміється як багаторівневий процес вироблення та реалізації суспільно значущих рішень у відкритому публічному просторі.

У роботі використано системний, структурно-функціональний, порівняльний, аналітичний і описовий методи. Системний метод дав змогу розглянути публічну політику як сукупність інститутів, процедур, рішень, комунікацій і технологій. Структурно-функціональний метод застосовано для з'ясування співвідношення між центральною владою, місцевим самоврядуванням і військовими адміністраціями у період воєнного стану. Порівняльний метод використано для розмежування демократичної, централізовано-мобілізаційної та гібридної моделей публічної політики. Аналітичний метод дав змогу узагальнити наукові підходи до розуміння публічної політики, а описовий охарактеризувати сучасні управлінські та політичні технології, що застосовуються в Україні під час війни.

Результати та обговорення. Публічна політика в Україні в умовах воєнного стану характеризується істотною зміною співвідношення між демократичними процедурами та надзвичайними механізмами реалізації влади. У мирний період політичний процес орієнтується на відносно тривалий цикл вироблення рішень, погодження інтересів, проведення консультацій і залучення різних груп до публічного обговорення.

Проблематика публічної політики у воєнний період уже стала предметом аналізу в сучасних дослідженнях. У працях А. І. Неділька, В. П. Задорожного та В. В. Бойка публічна політика розглядається як програма дій публічної влади, як визначений курс, як механізм підтримки публічного порядку та як форма політичного процесу, що реалізується у публічному просторі через сукупність вертикальних і горизонтальних взаємодій [6]. За такого підходу значення має не лише зміст рішень, а й порядок їх вироблення, легітимації та практичної реалізації. Це дає підстави розглядати публічну політику воєнного часу не як звужений різновид державної політики, а як трансформовану систему взаємодії публічних акторів, у межах якої змінюються канали комунікації, баланс повноважень і характер публічності [6].

На значення сучасних інструментів публічної влади та управління, зокрема в кризових умовах звертає увагу Г. В. Музиченко [2]. І. Павшук аналізує адміністративно-правовий статус військових адміністрацій, а А. Мисишин акцентує на ризиках новітніх воєнних технологій для демократії та прав людини [9; 10].

Науковці І. Осадца та І. Поліщук наголошують, що в умовах повномасштабної війни в Україні відбувається трансформація системи публічної влади у напрямі посилення воєнно-адміністративної вертикалі, що супроводжується гібридизацією політичного режиму [4].

Як зазначають А. І. Неділько, В. П. Задорожний та В. В. Бойко, публічна політика є не лише сферою формування політичного курсу, а й механізмом узгодження суспільних інтересів, у якому поєднуються інституційні, процедурні та комунікаційні складники [6, с. 8–15]. У працях Г. М. Куц, О. О. Безрука, І. Д. Денисенко акцент зроблено на політико-технологічному вимірі функціонування публічної влади під час війни [1]. Дослідники підкреслюють, що в умовах війни публічна влада в Україні набуває виразного політико-технологічного виміру, коли особливого значення набувають механізми координації, довіри, політичної комунікації та стратегічного реагування [1].

В цей період визначального значення набувають безпекові пріоритети, швидкість реакції, концентрація ресурсів, інституційна мобільність і здатність держави діяти в режимі постійної адаптації [3; 6; 8]. В. В. Нестеренко зауважує, що ефективність публічного управління у воєнний період значною мірою залежить від уміння поєднувати правові механізми з кризовим адмініструванням, не втрачаючи керованості системи та стратегічної цілісності рішень [3].

У змісті публічної політики воєнного часу центральне місце посідає категорія суспільного інтересу. У звичайному політичному процесі вона охоплює широкий спектр економічних, соціальних, гуманітарних і культурних пріоритетів. В умовах воєнного стану її зміст концентрується довкола збереження державності, обороноздатності, громадської безпеки, функціонування критичної інфраструктури, захисту населення та підтримання базового публічного порядку [5; 6]. Аналіз теоретичних підходів засвідчує, що публічність політики наявна тоді, коли вона спрямована на досягнення суспільно значущих цілей і потребує підтримки основних учасників політичного процесу [6]. За цих умов суспільний інтерес набуває не лише нормативного, а й прикладного значення, оскільки слугує критерієм визначення пріоритетності рішень.

Категорія безпеки в умовах війни стає системоутворювальною для всієї публічної політики. Йдеться не тільки про військову безпеку у вузькому значенні, а й про безпеку правового порядку, управлінських процедур, інформаційного середовища, кадрового забезпечення, логістики публічних послуг і комунікації між владою та суспільством. Екстраординарні правові механізми мають узгоджуватися з критеріями правомірності, пропорційності й тимчасовості [5]. По суті, безпековий вимір публічної політики не зводиться до жорсткої централізації, а передбачає також збереження легітимності владних дій і контрольованості надзвичайних обмежень.

Публічність за умов війни не зникає, але зазнає істотної трансформації. У мирний період вона пов'язана з максимальною відкритістю процедур, широким доступом до інформації та інтенсивним громадським обговоренням. У воєнний час частина інформації обмежується з міркувань національної безпеки, комунікація влади централізується, а публічне обговорення окремих рішень істотно скорочується у часовому вимірі. Г. М. Куц, О. О. Безрук та І. Д. Денисенко підкреслюють, що сучасна публічна влада функціонує не лише через формально-правові інструменти, а й через політичні технології, стратегічну комунікацію, механізми довіри та символічне лідерство [1]. За таких умов публічність виражається меншою мірою через розгорнуту дискусію і більшою мірою через комунікативне забезпечення довіри до влади та зрозумілості її рішень.

Категорія довіри в кризових умовах набуває особливої ваги. За відсутності суспільної довіри навіть юридично обґрунтовані рішення можуть сприйматися як недостатньо легітимні або неефективні. У воєнний час довіра виконує інтегративну функцію, оскільки пов'язує державу, суспільство, місцеві громади, волонтерські мережі та інших суб'єктів публічної взаємодії. Вона формується не лише через формальну законність рішень, а й через якість політичної комунікації, послідовність державної позиції, прозорість пояснення дій і наявність у влади символічного ресурсу лідерства [1]. У цьому розумінні довіра постає одним із ключових нематеріальних ресурсів публічної політики воєнного часу.

Участь громадськості в період війни зберігає своє значення, хоча реалізується в іншому форматі, ніж у мирний час. Г. В. Музиченко наголошує, що сучасна публічна влада передбачає вертикальну організацію управління, взаємодію між різними суб'єктами публічного простору, а також використання різних форм участі громадськості у публічному управлінні [2]. Воєнний досвід України показав високу значущість самоорганізації населення, волонтерського руху, громадських ініціатив, територіальної згуртованості та локальної управлінської

спроможності. У зв'язку з цим участь у період війни переходить від класичних процедурних форм до більш гнучких, мережевих і функціонально орієнтованих форматів [1; 2; 4].

Публічна політика в Україні в умовах воєнного стану реалізується через кілька взаємопов'язаних моделей.

Централізовано-мобілізаційна модель ґрунтується на концентрації повноважень, підвищенні ролі виконавчої вертикалі, прискоренні процесів ухвалення рішень і підпорядкуванні багатьох управлінських процедур логіці безпеки [3; 4]. Її функціональне значення полягає в забезпеченні оборони, оперативному реагуванні на загрози та збереженні цілісності держави. Поряд із цим вона містить ризики, пов'язані з надмірною концентрацією владних ресурсів і можливим звуженням інституційної автономії місцевого рівня [4; 5].

Адаптивно-партнерська модель формується на основі взаємодії державних органів, органів місцевого самоврядування, громадянського суспільства, бізнесу та волонтерського сектору. Її значення зростає внаслідок того, що централізована система не може однаково результативно реагувати на всі локальні виклики в умовах масштабної війни. Ресурсом стійкості стають територіальні громади, мережі горизонтальної взаємодії, громадські ініціативи та локальні практики вирішення проблем. У цьому сенсі адаптивно-партнерська модель доповнює централізацію, пом'якшуючи жорсткість вертикалі гнучкістю місцевого рівня і соціальною мобілізацією [1; 2; 4].

Найточніше сучасний український досвід відображає гібридна модель. І. Осадца та І. Поліщук характеризують її як поєднання демократично-конституційного фундаменту з тимчасовою мобілізаційно-адміністративною надбудовою [4]. За такої конфігурації публічна політика не може бути ототожнена ні з класичною демократичною моделлю, ні з чистим надзвичайним адмініструванням. Вона поєднує легітимність базових інститутів із посиленням адміністративного контролю, обмеженням окремих прав, зміною інформаційного середовища та зростанням ролі спеціальних управлінських механізмів [4; 5]. Гібридність у цьому випадку відображає спосіб політичного пристосування до екстремальних умов.

Інституційна структура публічної політики воєнного часу має багаторівневий характер і не зводиться лише до діяльності центрального державного апарату. Значну роль у ній відіграють органи місцевого самоврядування, військові адміністрації, громадські організації, волонтерські мережі та інші суб'єкти публічного простору. Публічна політика реалізується як через владну вертикаль, так і через горизонтальні форми координації. Така багаторівневність підвищує загальну стійкість системи, оскільки поєднує централізоване управління з локальною адаптацією [2; 4] (табл. 1).

Таблиця 1

Основні характеристики публічної політики в Україні в умовах воєнного стану

Складник	Зміст
Концепти	суспільний інтерес, безпека, публічність, довіра, участь, легітимність
Моделі	централізовано-мобілізаційна, адаптивно-партнерська, гібридна
Інститути	органи державної влади, місцеве самоврядування, військові адміністрації, громадянське суспільство
Технології	стратегічні комунікації, цифровізація, кризове управління, правова адаптація, координаційні механізми

Джерело: створено автором за [1; 2; 3; 4; 6].

Особливе місце в цій системі посідають військові адміністрації. І. Павчук зазначає, що їхній адміністративно-правовий статус залежить від порядку створення та конкретних умов функціонування відповідної території [10]. Районні та обласні військові адміністрації

зберігають частину раніше закріплених повноважень, але одночасно реалізують додаткові функції у сфері оборони, громадської безпеки, порядку та забезпечення заходів правового режиму воєнного стану [8; 10]. Військові адміністрації населених пунктів утворюються там, де органи місцевого самоврядування не можуть належним чином виконувати свої повноваження, що свідчить про їх стабілізаційний і компенсаторний характер [8; 10]. У дослідженнях вони розглядаються як ключовий інструмент поєднання державного та військового управління в умовах воєнного стану [4; 10].

Технологічний вимір публічної політики охоплює передусім стратегічні комунікації. Г. М. Куц, О. О. Безрук та І. Д. Денисенко показують, що стратегічна комунікація, механізми довіри та символічне лідерство входять до політико-технологічного виміру сучасної публічної влади [1]. Під час війни влада повинна не лише ухвалювати рішення, а й забезпечувати їх суспільне розуміння, пояснювати логіку дій, формувати атмосферу включеності населення до спільного політичного зусилля. За такого підходу комунікація виступає не зовнішнім супроводом політики, а її внутрішнім механізмом.

Вагоме місце посідає цифровізація. У матеріалах, присвячених реформуванню публічної служби, цифровізація в публічному секторі характеризується не просто як технічне оновлення, а як стратегічна зміна моделі управління від бюрократичної до більш динамічної, клієнтоорієнтованої й відкритої [7]. Її основними напрямками є електронне урядування, розвиток цифрових сервісів, розбудова ІКТ-інфраструктури, електронний документообіг, цифрове управління персоналом і підвищення цифрових компетентностей службовців [2; 7]. В умовах війни цифровізація забезпечує безперервність адміністративних процесів, доступність послуг для населення, оперативність обміну інформацією та гнучкість управлінських рішень [2; 7]. Разом із цим А. Мисишин звертає увагу на те, що розвиток передових технологій у війні пов'язаний із ризиками для демократії та прав людини, тому цифрова трансформація потребує належних правових та етичних запобіжників [9].

Технології кризового управління та правової адаптації також посідають помітне місце у структурі публічної політики. Г. В. Музиченко вказує на значення технологій прийняття рішень у публічному управлінні, цифровізації, медіації, практик ухвалення рішень в умовах конфлікту та сучасних викликів для ефективності органів публічної влади [2]. Це означає, що воєнний період вимагає від держави не лише оперативності, а й високого рівня процедурної гнучкості. Йдеться про здатність швидко змінювати організаційні формати, адаптувати компетенції органів влади, забезпечувати координацію між різними інституціями та одночасно зберігати нормативну визначеність рішень. Правова й організаційна адаптація створює умови для функціонування публічної політики в ситуації системної нестабільності [2; 3; 7].

Публічна політика в Україні в умовах війни за незалежність постає як складна багаторівнева система, у якій поєднуються взаємопов'язані концепти, моделі, інститути та технології. Її специфіка полягає у переході від відносно стабільної демократичної процедури до адаптивної системи надзвичайного врядування, яка не втрачає зв'язку з публічністю, суспільним інтересом і легітимністю. У такому розумінні публічна політика воєнного часу є особливою формою організації влади, що поєднує безпекову доцільність, кризову адаптацію, технологічну модернізацію та збереження основ публічного порядку [1; 4; 5; 9].

Висновки. В сучасних суспільно-політичних умовах система вироблення та реалізації рішень в Україні набула ознак складної багаторівневої організації, у якій поєднуються правові, політичні, управлінські, інституційні та технологічні складники. Її функціонування спрямоване на забезпечення державної стійкості, громадської безпеки, безперервності управління, координації ресурсів і підтримання суспільного порядку.

Воєнний формат врядування охоплює не лише надзвичайні рішення, а й механізми узгодження суспільних інтересів, підтримання легітимності влади та взаємодії між органами державної влади, місцевим самоврядуванням, військовими адміністраціями та громадянським суспільством. Його характерною рисою є поєднання демократичних засад із надзвичайними управлінськими інструментами.

У концептуальному вимірі визначальними є категорії суспільного інтересу, безпеки, публічності, довіри, участі та легітимності. У модельному вимірі функціонування відбувається через поєднання централізовано-мобілізаційної, адаптивно-партнерської та гібридної моделей. У технологічному вимірі особливого значення набувають стратегічні комунікації, цифровізація, кризове управління, правова адаптація та координаційні механізми.

Сучасна модель організації влади в Україні поєднує безпекову доцільність, інституційну гнучкість і збереження основ публічного порядку. Перспективи подальших досліджень пов'язані з аналізом впливу воєнних практик на повоєнну трансформацію системи публічної влади та відновлення демократичних процедур.

Література:

1. Куц Г. М., Безрук О. О., Денисенко І. Д. Публічна влада в Україні в умовах воєнного стану і терористичних загроз: політико-технологічний вимір. *Український політико-правовий дискурс*. 2025. DOI: 10.5281/zenodo.15427769.
2. Музиченко Г. В. *Методичні рекомендації для практичних занять та самостійної роботи з дисципліни «Публічна влада та управління» для здобувачів другого (магістерського) рівня вищої освіти галузі знань С Соціальні науки, журналістика, інформація та міжнародні відносини спеціальності С2 Політологія ОПП «Політологія. Українські та європейські політичні студії»*. Одеса : Вид-во «Університет Ушинського», 2025. 70 с.
3. Нестеренко В. В. *Публічне управління в Україні у воєнний період* : кваліфікаційна робота зі спеціальності 281 «Публічне управління та адміністрування». Вінниця, 2024. 62 с.
4. Осадца І., Поліщук І. Трансформація системи публічної влади в умовах воєнного стану у контексті гібридизації політичного режиму в Україні. *Історико-політичні проблеми сучасного світу. Modern Historical and Political Issues*. 2025. Т. 52. С. 137–146. DOI: 10.31861/mhpi2025.52.137-146.
5. *Правова система України в умовах воєнного стану* : збірник наукових праць / за заг. ред. О. О. Кота, А. Б. Гриняка, Н. В. Міловської, М. М. Хоменка. Одеса : Видавничий дім «Гельветика», 2022. 540 с.
6. *Публічна політика* : навчальний посібник / А. І. Неділько, В. П. Задорожний, В. В. Бойко. Полтава : ПолтНТУ, 2018. 225 с.
7. *Публічна служба: вектори реформування в умовах воєнного стану* : зб. матеріалів Всеукр. наук.-практ. конф. з нагоди Дня державної служби, м. Харків, 19 черв. 2025 р. Харків : Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого, 2025. 324 с. ISBN 978-617-8198-16-9.
8. *Публічне управління та адміністрування в умовах війни і в поствоєнний період в Україні* : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. у трьох томах, м. Київ, 15–28 квіт. 2022 р. / ред. колегія: І. О. Дегтярьова, В. С. Куйбіда, П. М. Петровський та ін. ; уклад. Т. О. Мельник. Т. 1. Київ : ДЗВО «УМО» НАПН України, 2022. 217 с.
9. Mysyshyn A. *Advanced Technologies in the War in Ukraine: Risks for Democracy and Human Rights*. GMF, 2024. URL: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2024-10/Mysyshyn%20-%20Ukraine%20war%20tech%20-%20paper.pdf>
10. Pavchuk I. The administrative and legal status of military administrations in Ukraine depending on the order of their creation. *Visegrad Journal on Human Rights*. 2024. № 2. P. 91–98.

References:

1. Kuts, H. M., Bezruk, O. O., & Denysenko, I. D. (2025). Publichna vlada v Ukraini v umovakh voiennoho stanu i terorystychnykh zahroz: polityko-tekhnolohichni vymir [Public authority in Ukraine under martial law and terrorist threats: Political and technological dimension]. *Ukrainskyi polityko-pravovyi dyskurs*. DOI: 10.5281/zenodo.15427769. [in Ukrainian].

2. Muzychenko, H. V. (2025). *Metodychni rekomendatsii dlia praktychnykh zaniat ta samostiinoi roboty z dystsypliny "Publichna vlada ta upravlinnia"* [Methodological recommendations for practical classes and independent work in the discipline "Public Authority and Governance"]. Odesa: Vyd-vo "Universytet Ushynskoho". 70 s. [in Ukrainian].
3. Nesterenko, V. V. (2024). *Publichne upravlinnia v Ukraini u voiennyi period* [Public administration in Ukraine during the wartime period]: kwalifikatsiina robota zi spetsialnosti 281 "Publichne upravlinnia ta administruvannia". Vinnytsia. 62 s. [in Ukrainian].
4. Osadtsa, I., & Polishchuk, I. (2025). *Transformatsiia systemy publichnoi vlady v umovakh voiennoho stanu u konteksti hibrizatsii politychnoho rezhymu v Ukraini* [Transformation of the system of public authority under martial law in the context of hybridization of the political regime in Ukraine]. *Istoryko-politychni problemy suchasnoho svitu. Modern Historical and Political Issues*, 52, 137–146. DOI: 10.31861/mhpi2025.52.137-146. [in Ukrainian].
5. Kot, O. O., Hryniak, A. B., Milovska, N. V., & Khomenko, M. M. (Eds.). (2022). *Pravova systema Ukrainy v umovakh voiennoho stanu* [Legal system of Ukraine under martial law]. Odesa: Vydavnychiy dim "Helvetyka". 540 s. [in Ukrainian].
6. Nedilko, A. I., Zadorozhnyi, V. P., & Boiko, V. V. (2018). *Publichna polityka* [Public policy]: navchalnyi posibnyk. Poltava: PoltNTU. 225 s. [in Ukrainian].
7. *Publichna sluzhba: vektory reformuvannia v umovakh voiennoho stanu* [Public service: Vectors of reform under martial law]. (2025). *Zb. materialiv Vseukr. nauk.-prakt. konf. z nahody Dnia derzhavnoi sluzhby, m. Kharkiv, 19 cherv. 2025 r. Kharkiv: Nats. yuryd. un-t im. Yaroslava Mudroho*. 324 s. ISBN 978-617-8198-16-9. [in Ukrainian].
8. Dehtiarova, I. O., Kuibida, V. S., Petrovskiy, P. M., et al. (Eds.), & Melnyk, T. O. (Comp.). (2022). *Publichne upravlinnia ta administruvannia v umovakh viiny i v postvoiennyi period v Ukraini* [Public management and administration in wartime and in the post-war period in Ukraine]: materialy Vseukr. nauk.-prakt. konf. u trokh tomakh, m. Kyiv, 15–28 kvit. 2022 r. (Vol. 1). Kyiv: DZVO "UMO" NAPN Ukrainy. 217 s. [in Ukrainian].
9. Mysyshyn, A. (2024). *Advanced technologies in the war in Ukraine: Risks for democracy and human rights*. GMF. Retrieved from: <https://www.gmfus.org/sites/default/files/2024-10/Mysyshyn%20-%20Ukraine%20war%20tech%20-%20paper.pdf>
10. Pavchuk, I. (2024). *The administrative and legal status of military administrations in Ukraine depending on the order of their creation*. *Visegrad Journal on Human Rights*, 2, 91–98.

Maksym Ryaboshapko. Public policy in Ukraine under martial law: concepts, models and technologies

The article examines the specific features of the formation and implementation of public policy in Ukraine under martial law, with particular attention to its conceptual foundations, models of functioning, and contemporary governance technologies. The relevance of the topic is обусловлена by profound transformations of the political system caused by the full-scale war, which has led to the reorientation of public policy toward security priorities, the strengthening of the role of the executive branch, and the need for prompt managerial decision-making. The essence of public policy is analyzed as a complex, multi-level process that integrates the activities of state authorities, local self-government bodies, military administrations, and civil society institutions.

The study characterizes the main models of public policy in wartime, including the centralized-mobilization, adaptive-partnership, and hybrid models, which reflect different mechanisms of coordination and interaction among governance actors. Particular attention is paid to the role of digitalization, strategic communications, anti-crisis instruments, and rapid response mechanisms in ensuring the effectiveness of public policy. It is determined that the implementation of innovative governance technologies contributes to enhancing state resilience, preserving institutional capacity, and strengthening public trust in government.

It is concluded that public policy under martial law acquires a comprehensive character, combining democratic principles of openness and accountability with elements of centralization and emergency

governance, which constitutes a necessary precondition for ensuring national security, societal stability, and the effective post-war recovery of Ukraine.

Key words: *public policy, public authority, martial law, military administrations, digital technologies, strategic communications, Ukraine.*

Відомості про автора:

Рябошанко Максим – магістрант кафедри політичних наук факультету історії, політології і міжнародних відносин, Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника.

Дата першого надходження статті до видання: 25.03.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 18.04.2026

Дата публікації (оприлюднення) статті: 27.05.2026